

8911

Bibl. Jag.

I

mps 8911.

1

Piosnki letnie.

Rosowski. Pl. 879

1875

1875

Cześć pierwsza.

1.

Gdzież wy marzy moje senne,
 Gdzież wy moje ideały?
 Szkoda kwiatoń, że przekwitły,
 Szkoda pieśni, że przebrzmiały.

Chwile marzeń i nadziei,
 Liołkowych pełne woni
 Późno serce rozkochane
 Wspomnienianiu ku wam goni....

Gdzież znikła wiosno kula?
 Kiedys wrodzi w pieśni chwały?
 Gdzież wy marzy moje senne,
 Gdzież wy moje ideały? —

2.

Idzie wiosna chwiejnym krokiem
W eterycznej biel;
Maj, jej słony obłubieniec
Łazi w niej ścieł.

Ścieł z fiołków i konwaj,
Jasuninem ostania,
Do ciężkiego, do długiego
Przez rok cały spania. —

Stworzyła wiosna górę
Przy Kochanka dole,
A Królowa lata — płynie
Z krajów słońca w pole. —

3.

Czy ty pamiętasz przedadzkę?
 Tu jej zapomniać nie mogli;
 Lipy szumiały nad nami -
 Krzyż rozświecał nam drogę.

Wietrzyk po trawkach i kwiatkach
 Chyży mi bujał poloty -
 Głosząc tu różę-na skrzydłach
 Tę sknięcył gwiazd promień złoty.

Gdybyś ja był gwiazdeczką!
 Gdybyś była ty różą!
 Tożby refleks skrzydłaty
 Tę śladu musiał nieść dwoje -

Czy ty pamiętasz przechadzke?...
 Na szerokie staliśmy skaty —
 W stóp jej alabastrowych
 Wzburzone fale spływały. —

Widziatęm lasy nad sobą —
 Pod sobą kwiecistą dolinę —
 W mroźnej oddali dumaty
 Okryte mgłą góry sine.

I dało mi się, w tej chwili,
 Że tu wypetniał się, nure
 Two przeżycie, jak orgia
 Pańskie na wzniosłym Taborze.

Irrekiem: — „Niech ta budowa
 Trojga przeżyćków zaświeci:
 Dla ciebie jeden — mnie drugi —
 Dla bośstwa ni tości trzeci!..” —

5.

Kwiatu srebrny, coś go zernęła
 Dziś z rana
 Tak się na ciebie wskarzał -
 Kuchara:

" Oł! bezkarnie przecudne
 " To dzieciz
 " Z włosków swój złożył miś ciśto
 " Na smieci.
 " Oł! strzeż się, strzeż się nieporozum
 " Nieboże -
 " I ciebie wkrótce ten spotkał
 " Los mój.
 " Inny kwiatu srebrny mój pojźdź
 " W jej ciarnek;
 " Inny rąbki mój ciebie
 " Kochanek! "

6.

Uroczą, ciuchlaka
Piosenka z ogródka
O rannej godzinie
W rozkoszny dźwięk płynię.

Z zmierną rzeczutki,
Co solinę goni,
Z brzęku drobnej perzutki,
Z serinej fiołków woni,

Z błękitów, z obfoków
Nim drónek zaświta,
W półświecie, w półmroku
Dla Ciebie wdzięk chwytam.

7.

Urocz, ~~Uchulka~~
 Piosenka z ogródka
 Powiewna piosenka
 Puka do okienka.

A na białej łące
 Sini drzewa, i nialina, —
 Na jej syjcie zora
 Promień swój rozpina.

Och! syjkaż bo syjka,
 Co przy wstępie splecie
 Bity syj, jak lilijka
 W słonecznej orłowie.

8.

Urocz, ciuchka
Piosenka z ogrodu
Stwierzymi Tony
Nuci do us'pionej:

- „Otwórz ja ścieżkę,
Ruci temne ncznienia -
Moić ~~Wód~~ swój toczy,
Noć się w dzień przemienienia.

„Juzi KuriaTurski wstaje
Na skopanej Głębie, -
I smutne wzdychaje,
Ze niewidzę ciebie.”

9.

Czy to prawda - powiedz mi zerołko -
 Co słyszałem dziś rano o róży,
 Że maśnię rąstę wicbicielów długi,
 Że kochanko ty jesteś kochanką? -

Narcyz, aster, fiołek i tam dalej..
 Wszystkie złoty nawet jam nie w stanie..
 Wszystkie z sobą tyż to kochanie -
 Jak się dzisiaj w sekrecie przyznali?

Nawet goździk biedarek narzeką,
 Że to ty go wpchnęłaś do zagrody,
 Że przez ciebie on smutny i blady
 Inożyta mi już niczaleka. -

W.

Błogo temu na ziemi,
Kto po drodze żywota
Srebrze się w pierś swej sypie
I wle i aniel je miota.

Ale komu świat rozwiast
Raj w marzeniach wysniony
Ten przed zgubą już niecka.
Na tej ziemi ochrony.

Kopcie grób nam, nadgrobień-
Pannie! ozwie się krliwa!

- „W tej mogile przechodni-
Samobójca spoczywa! —

Cześć druga.

1.

Znam krynice przezystą
 Pośród kwiatów nałanie, —
 Nad nią słońce sikałatne,
 Nad nią zorza w zatańcie.

I pieśń dziwiący ptaszyny
 I szmer srebrny strumyka —
 Z wonią lilij, Konwalij
 W lekkim tchnieniu pomyka.

A gdy nocka wypłynie
 Po słonecznym zachodzie —
 Rępie księżyc swe ličko
 Promieniste w tej wodzie.

/.

Kępie piąsowyk srebrzysty
Jwiazderkami ubrany -
Potem idzie z kępielu -
Zwolna idzie przez tany.

Rusające postacie
Ciężną na nim gromadnie -
A z ramienia poranka
Z rosz ku nim nie spadnie.

Wlewy zora powraca
I znow cicho, samotno -
Jeno kwiatki się budzą
Z kwiatką z rosy wilgotnej

A ja spierzę odcho
Do zacisznej studzienki
I z perłowych kropelek
Ciepłe swoje - piosenki.

2.

Czy ty jesteś ptaszyną
 Co świerzce na kraku,
 Le two ślady tak gine
 Bez powrotu, bez znaku?

Nieśmiem podnieść krenice
 Nieśmiem czytać w twoim oku
 By niezniknę mi lice
 Twoje - jak mgła z widoku.

3.

Jest coś w zakroju ust Twoich skrzydeł
 Jest coś to łwiej jaśnie oświecony, —
 Nieśmiertelnego, nieśmiertelnego:
 Z rajskiego coś wrota.

Gdy widzę ciebie — zdaje mi się
 Że w greckiej gdzieś krainie —
 Gdzie gaj oliwek smukłych szumi,
 Gdzie ^{się} ~~się~~ morze płynie.

I w gaju posąg marmurowy
 Wyciąga swe ramiona; ....
 W klasycznym kształcie ma twoje rysy
 Posęgu twarę natchnioną. —

4.

Mówię, że jesteś kochaną -
 Kwicę strzec się twego siłta...
 O nie! tęś moją podniętą
 Do lotu dajesz mi skrzydła.

Tys' ry niem mego żywota!
 Gdy los mię obcy uderzy,
 Będiesz mi słońcem, jak złota
 Gwiazda w zamastej pustyni.

17.

„Do broni!” Krzyczę z daleka -
Niech idę sobie lew - sami.
Mój dach od walki niekiedy,
Którś niekiedy, brydzi się z nami.

Ja inny. Okrzyk podnoszę,
Choć mniej wojenny, niż oni:
Dalej - po spokoj rozkosze -
- „Do broni?” - Nie! lew do Broni!

6.

Czuje, że w piersi mej spoczywa
 Maro piosnek nieprzebrany;
 I kładła tak goręca, i kłowa,
 Tak młodzieńcom rozkochany.

A gdy chcą ujść z więzienia swego
 Wstrzymuje je okowa
 I jakies' moce ułomnych strzeżę,
 Że w nich braknie słowa.

Leż zncom w łaszy nie - a d! to ona.
 To jest wrok wiezy kruszy
 I wnet piosenka uwolniona
 W świat łeci z głębin duszy. —

7.

Na polnym zagrobie Sojnowa
wszemia

I blyska zwiastem srogim kłosem
I ziotę swą, trawka sęsiada zachwycę,
uczuciem przepełnia go boskiem.

Mitosa, tęsknotę na liżku mała
pionie

W przemierzac zatapia swe cory...
Oh biedny! oboje was zguba ^{połtowie} zaskoczy
Oboje sierp zainu zaskoczy. —

8.

Legł Samson we śnie twardym. —
 u olbrzymiego Tona
 Dał mu wypocyna,
 Dała, jego żona. —

Mniej smukły cedr Libanu,
 Mniej piękna polna róża —
 I mniej płożące grony,
 Niż jej wzrok, ciśka burza. —

— „Spój, spój bez trosk, w spokoju,
 Nierozczepiony panie :
 Guchowi niemu jutro —
 Sam cię bie — na — śniadanie. —

G.

- "Nie zwyciężył mnie Tuliżyn
Ni wróg żaden, jeno znowa,
Ty daleko wimaś temu,
Gdy potężny mąż twój kona.

O Samsonie! jakżeś głupi!
Czemżeś nie poinniał ośle,
Że gdzie dyabeł nie podotła,
Tam kobietę zawsze pole. —

10.

Znowuśmny rarem, znowu patrzę w two-
 ę ^{oery}
 Twą ot mi dawniej miłości szalonej,
 Widzę, że blade tak czołko się broczy
 Krwawym urokiem ciemnowej Korony
 I nie masz w Tobie rozpań niewieściej
 I jesteś wielką Królową - boleści. -

Ja wiem, że wla cię arciot pocierzenia
 W roskosz przeciwiera gorycze niedoli,
 Żeś na pociski losu jest z karnienia -
 I, żeś potężna leś, co cię bie boli.....
 Jak kariatkom potnym spada pokarm
 z ręką
 Tak i ty wla cię porzucenie niosę. -

Sarkofagowy, w załobnej sukience
Aniele smutku, z białym w tóni kwiata,
Sta. ciebie gorzką drogę mę poświęcę
By twoj ciepłocij duszy stać się bratem
Wszak i nam także w podróży życia
Dano
Koronę z głągów - cierniem przeplatane.

11.

Miłość prześliczna jest kwiatem;
 W czystej jej liściach ostonie
 Cudowne barwy jaśnieją,
 Cudowne kryją się wonie.

Lecz, jeśli rozczarowania
 Towiew - te liście zgnioć,
 Znikają barwy i wonie -
 Zostają - gorzkie owoce. -

12.

Warmo wabisz mię dziewczę,
Próżne twoje starania; -
Silny puklerz doświadczem
Piersi moje ostacia.

Tróć przebytych przesłoga
Wciąż mi szepce do ucha:
Kto na ogniu się spalił
Ten na zimie niech dymka.

13.

Przeze Pan Bóg: — Roziazyłem
 gwiazdek ilości niezliczoną.
 Razda błyska oozkiem miłem
 Błyska ziołą swą Koronę. —

„Alto jednę jeno zory
 Daćem takie przywileje —
 Że gdy załli jej blask hoży
 To na niebie, zaraz dąje. —

„Wiele uczuć wlaćem w ciebie
 Dobroczynną Moją rękę —
 Leż, jak zory blask na niebie,
 Miłość ma być swą jutrzenką. —

„Poróżanym jej promy ku
 Spłyną z nieba cudne masy,
 Miosąc tobie pokutniku
 Blask nadziei i zarwiaz. —

Europa w swej wiekce
 Jak grecka bus'n' podaje -
 Ma by ka wsiadłszy gnać
 Przez rozrusałe kraje.

Ma rację, że winęta
 W podróży lud nasz dziki -
 i żyk na obcy - bo Sarmata
 by bownie - strzela - by ki.

15.

Jak piosenki Tworzę ?

Pytasz poufale —

Mój Boże — mój Kocie —

To nieś ta twa wcale —

Jak miód-przerótką skrzętna —

Jak każda myśl szłoka —

Każde życie tętna

Piosenki mi zbiera. —

16.

A kiedy na pół
Serce mam rozdarte
To usnieć wesoły
Przelewam na kartę—

17.

Że mnie Kochasz, już jasno Ło widzę:
 Dziś wzgardziś przy obiedzie rydze,
 A gdy przyszedł z piekarnię Kapusta:
 — „Ach! Ło lubię!” — rzekł twoje usta.

O aniele! o! Ło nie złudzenie; —
 Gdy Kapustę lubisz tak szalenie.
 To mnie Kochać musisz — daję słowo:
 Wszakże jestem — Kapusciane-głową.

18.

Ciągle Awałitaś mię wczoraj -
Dzis' ciągle śniegórz się ze mnie
A usta moje o liłość
BTagaję ciebie darcennie. .

Black słońca - i kobiet - miłość....
Jedna sbojga zaleta:
Słońce przysweca dzień jedna -
Dzień jeden koka kobieta. -

19. -

Wybacz mi, gdy blażnię Tobie,
 Lecz rozdarłaś moje łono -
 I rąnę to biedne serce
 I nie zbudzi się już pono - -

Utraciłem raj, myśł marzeń -
 Żem go posiadał nadto wdrześnie:
 Teraz, jiwli jeszcze kocham -
 To bez znaczą, to, jak we śnie.

20.-

Tak mówię ci olwarciu
Tak się wynuram szersze...
Niestety! śmieć być takim
Ach! tylko na papierze. -

Choć gdy jesteśmy razem,
To biedny miłoseć nudzę,
Choć serce me przeżyna,
Że jedną mamy duszę.

- Dwie duszki pływają w oceanie
A wiatr je wciąż rozgania -
Dwie duszki to nas dwoje -
I los to los rozdania. -

Cześć Trzecia.

1.

Wspomnienia moje w piosence,
 Jak gdyby muszki w burzy nie:
 Życie zamarto w nich dawno,
 Czar życia nigdy nie zginie.

Wspomnienia moje w piosence,
 Jak miasto zalane lawą,
 Co wykopane - puścikach,
 Zadrwina żywą postawą. -

Leż niech miłk w szłałtoni żył zmartwych
 Zuchwały dłoń nie żyła,
 Bo się w był lotny rozwinął
 Zniknął jako dym znika. -

2.

Że miłości prawem jest wędrować
 Zaprzeć nie mam siły --
 Wszak księżyc z słońcem w dawne lata
 Romanów prowadził.

Nie było nogy - dui rozdzielili
 Oboje razem świecą; ...
 Lecz co tam - łatwo, bo pamięć
 Poręki słysząc nieco.

O! od miedzi wnet do kłosa;
 Wierc wzięwszy za pas nogi.
 Wzdawia się gniewani, smutni
 Oboje winno drogi. -

Fortas ona świeci w dzień, -
 On wtem w mroku gości; -
 Al po noc wzdawia - płem błędne
 Od żalu i ośroci. -

3.

Księżyc się zachował w ziemi
 I to powod zwady;
 Każdy noży z nią się piercił
 (Stąd też, biedak błady)

Leż na. Sobie nie wyszła
 Niezdziwość taka:
 Ziemia pod swój pantofelek
 Wzięła nieboraka. —

4.

Tę biję o siebie
W ściekłe morze się pieci -
Coś tam hurdy i szumi
W strasznej owiej bierzeni.

To z zielonych odmgotów
Przez wody waty wyziera
Najśliczniejsza z przeszłości,
Serco władna - Wenera.

Cud się spełnia w tej chwili
Niepozity, meznany;
Matkę wszelkiej miłości
Rozrzę oto - bawany. -

5.

Prześliczna dźwięcy muzyka. -
 Do późnej nocy ją słyszę -
 Mistrzem jest powiew wietrzyka,
 Kuratorki - jego klawiszę.

I jako strumień zwrócony
 W tajemny stan rozgwarke -
 Rozpierzstę gonisz się łuną
 Potem się tętni w pasażę.

Świeżysty księżyc wśród tego
 Bładu przysieca jagodę -
 Ruszajki ze nim w trop biegnę
 I płaszy pośród traw ciოდę. -

6.

Akademię Twój ogródek:
Przesłana lilijka biała
Przypomocy nierabudek
Wiedzę miłości wyklada.

Pojętni uczniu dołkota
Pilnie słuchają jej mowy:
Tulipan, astra wesoła,
Rexeta, goździk pęslowy,
Nadęty kaktus, korona,
I Hilka tłuścik białosamin -
Szer róży niema, - bo ona
Dawno już zdała egzamin.

7.

Nie bez słusności, róża
 Wśród roślin jest królową —
 Ma kwiat tak cudnie piękny; —
 Ma won' tak balsamową

Ta jednak śnieżny kielich
 Litij'ki cichej' wole,
 Po miśtodę skromną
 Orzędza gorzką dole. —

8.

Znow cię obawę - Ale cóż mi potem?
 Obawę cię by cierpieć tam gorzej....
 Znowu mi serce zranisz rzydztwem głośnie,
 A ja, jak werny pies, co na obroż
 mimo niewoli, Taś się do Panna
 Wielbić cię będę - moja ukołana! -

Wielbić cię będę i w niernym zachwycie
 Podjęę nakosztat cię i twoim śladem,
 Za to, żeś mi tode zatruta miłycie,
 Żeś mię karmila, jak gadzina - ja sem
 I, że ci oddat w nagrodę otrucia -
 Mę całą duszę: myśli i uczucia.

9.

Wśród, wśród reów jezo...
 Nie z rokosznej ucieki strugi -
 Dla mnie stał się Hipokrene
 Rozradowań szereg długi.

Leś wiedz nieca ty dziewczynno,
 Żem już przeszedł bólów stopnie,
 Że już z ości ty nie płynę.....
 Oh! niech — Karku ciebie Kopnie.

10.

Moje miłość przesłonię pogrzebie
Z wonnych kwiatów splotę dla niej trunę,
Pod baldachim błękitów na niebie -
Pod traw bujnych zarosła ją wsunę.

Stoić we dnie, kłóżyć w noc zamary
U mogiłki, oienionej snem,
A stowika postawić na straży,
By umarłej nucił tęsknym śpiewem.

Kiedyż przyjdzie chwila odrodzenia
Co ze snu nowo życie stworza?...
Dzień to będzie, wielki dzień wskrzeszenia,
On ją zbudzi, jak ~~Chrystus~~ ^{zbudzi} Łazarza.

Czerwiec i lipiec 1879.

